

Arrest

nr. 221 185 van 15 mei 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. DELVAUX
Stationsstraat 10 A
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 januari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DELVAUX, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 12 november 2015 België is binnengekomen, diende op 9 december 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 30 november 2017 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 30 november 2017 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 09/12/2015
Overdracht CGVS: 03/03/2016*

U werd op 10 april 2017 van 9u00 tot 13u15 voor de eerste keer gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS). Op 31 augustus 2017 werd u van 9u05 tot 12u46 voor de tweede keer gehoord op het CGVS. Tijdens beide gehoren werd u bijgestaan door een tolk die het Pashtu machtig is. Uw advocaat, meester Eline Hendrix, was gedurende de beide volledige gehoren aanwezig.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger en soennitische Pashtun. U bent in 1990 geboren in het dorp Markikhel dat zich in het district Sherzad bevindt, vlakbij de grens met het district Khogyani, in de provincie Nangarhar. U bent analfabeet en werkte in het districtscentrum van Khogyani als autohandelaar. U bent gehuwd met A. R., samen hebben jullie drie jonge kinderen. Uw vrouw en kinderen bevinden zich momenteel bij uw schoonfamilie in het dorp Markikhel.

U verklaarde dat uw oudere broer S. 6 jaar lang in Griekenland verbleef, waar hij geld spaarde dat in een wisselkantoor in Jalalabad bewaard werd. In 2011 of 2012 keerde uw broer voor drie maanden terug naar Afghanistan om jullie te bezoeken. Twee dagen voor zijn terugkeer naar Griekenland werd u door de mullah van uw dorp aangesproken langs de kant van een veld. De mullah vroeg jullie financiële steun voor de taliban om de aankoop van munitie te faciliteren. Op advies van uw broer S. weigerde u in te gaan op de vraag van de mullah. Uw broer keerde vervolgens terug naar Griekenland en nadien werden jullie niet meer aangesproken door de mullah, noch door de taliban.

Een jaar en tien maanden later keerde S. opnieuw terug naar het dorp, ditmaal om zijn huwelijk te regelen. Uw broer was 3 à 4 maanden aanwezig in het dorp toen hij ontvoerd werd door de taliban en vastgehouden werd in het huis van talibanrechter Mullawi M. Een buurman informeerde jullie van zijn ontvoering. De volgende dag belde de taliban u op om te zeggen dat ze uw broer ontvoerd hadden omdat hij bekeerd was tot het christendom, en dat ze 2 miljoen afghani losgeld eisten. U ging naar het wisselkantoor in Jalalabad om het spaargeld van S. op te vragen, maar de uitbater weigerde u het geldbedrag te geven omdat uw broer niet in persoon aanwezig was. Bij gebrek aan geld ging uw vader enkele dagen na de ontvoering naar het huis van Mullawi M. om de eigendomsaktes van jullie huis aan te bieden. De taliban weigerde zijn aanbod en schoot uw vader en S. neer. De dorpingen brachten hun lichamen naar uw huis. Kort na de begrafenisceremonie verliet u op aanraden van uw schoonbroer het dorp. U verhuisde samen met uw jongere broer B., uw echtgenote en uw kinderen naar Jalalabad.

Op 7 september 2013, een maand na uw aankomst in Jalalabad, ontving u een dreigbrief van de taliban waarin stond dat uw broer beschuldigd werd van bekering tot het christendom, dat men uw vader en broer gedood had omdat u geen losgeld betaald had, en dat u hetzelfde lot zou wachten. Daarna reisde u naar het districtscentrum van Khogyani om klacht in te dienen van de feiten. De dorpsoudsten van Markikhel kwamen naar het districtscentrum en bevestigden de ontvoering van uw broer en uw problemen met de taliban.

In dezelfde periode slaagde u erin om het spaargeld van uw broer S. op te vragen bij het wisselkantoor dankzij tussenkomst van lokale leider J. Z. Met de erfenis kon u uw verblijf van twee jaar in Jalalabad financieren. Gedurende deze twee jaar ontving u frequent dreigtelefoons van de taliban. U veranderde binnen Jalalabad ook een keer van adres om te vermijden dat u opgespoord zou worden. Na deze twee jaar werd u op een dag beschoten door twee mannen op een motorfiets. U ontkwam ongedeerd en diende klacht in bij de politie van Jalalabad. Zij beloofden de zaak te onderzoeken, echter zonder resultaat. U ontving kort nadien opnieuw een dreigtelefoon van de taliban waarin gezegd werd dat men u niet zou sparen, dat u het geld van uw broer moest afgeven en dat u mee met de taliban moest strijden.

Ongeveer twintig dagen na de beschieting, in september 2015, verliet u Afghanistan. U reisde via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Oostenrijk en Duitsland naar België. Op 12 november 2015 kwam u toe in België en op 9 december 2015 diende u uw asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Uw vrouw en kinderen bleven samen met uw zeventienjarige broer B. nog een jaar in Jalalabad wonen. Op een dag ontvluchtte ook uw broer B. Jalalabad omwille van jullie problemen met de taliban. Uw vrouw en kinderen gingen vervolgens terug bij uw schoonfamilie in het dorp Markikhel wonen. U weet niet waar B. zich momenteel bevindt en hebt niets meer van hem gehoord.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw originele taskara, afgeleverd op 29 aqrab 1390 (20 november 2011) te Khogyani; een kopie van de taskara van uw vader, afgeleverd op 20 jawza 1391 (9 juni 2012) te Khogyani; een kopie van de taskara van uw broer S., afgeleverd op 29 aqrab 1390 (11 november 2011) te Khogyani; de originele tijdelijke Griekse verblijfskaart van S.,

afgeleverd op 20 februari 2012; het originele Griekse rijbewijs van S., afgeleverd op 17 september 2012; originele verzekeringsdocumenten van de Griekse verzekeringsmaatschappij Interamerican voor S., afgeleverd in oktober en september 2012; de originele visakaart van S., afgeleverd in 2010; een origineel Grieks identificatiedocument van S., afgeleverd in 2010; het originele Afghaanse rijbewijs van S., afgeleverd op 11 mei 2012 te Kabul; het originele vliegticket van S., voor een reis van Athene naar Kabul op 6 en 7 maart 2013; een kopie van het paspoort van S., afgeleverd op 20 januari 2010 door de Afghaanse ambassade te Brussel; negen originele foto's van S. en uw vader; een kopie van de dreigbrief van de taliban, afgeleverd op 16 sonbola 1392 (7 september 2013) te Khogyani; uw originele klachtneerlegging van de bedreigingen, afgeleverd op 16 mizan 1392 (8 oktober 2013) te Nangarhar; de originele enveloppes waarin uw documenten naar u opgestuurd werden; en informatie in het Pashtu omtrent uw asielprocedure.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het CGVS blijkt dat u uw land ontvluchtte wegens vrees voor de taliban die uw vader en broer Sharifullah gedood heeft. Na grondig onderzoek van uw asielaanvraag dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken en dit omwille van onderstaande redenen.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust en het belang de waarheid te vertellen (zie gehoorverslag CGVS I p.2; CGVS II p.2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen in Afghanistan voorafgaand aan uw vertrek uit het land. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat u het CGVS geen zicht biedt in welke periode u van het dorp Markikhel naar de stad Jalalabad verhuisd zou zijn. U zei dat u kort na de moord op uw vader en broer naar Jalalabad verhuisde (CGVS I p.27) en dat u dus de laatste twee jaar voor uw vertrek uit Afghanistan samen met uw gezin in Jalalabad woonde (zie verklaring DVZ, vraag 10; CGVS I p.34; CGVS II p.6). U staat uw bewering omtrent de periode van uw verhuis met documenten die gerelateerd zijn aan uw vervolgingsrelaas. U zei immers dat u ongeveer een maand of anderhalve maand na uw aankomst in Jalalabad een dreigbrief van de taliban ontving, waarna u naar het districtscentrum van Khogyani reisde om klacht in te dienen over de bedreigingen (CGVS II p.24-25). De door u neergelegde dreigbrief en klachtbrief dateren respectievelijk van 16 sonbola 1392 (7 september 2013) en 16 mizan 1392 (8 oktober 2013), waaruit blijkt dat u zich - volgens uw relaas en documenten- in deze periode definitief in Jalalabad gevestigd zou hebben (zie stukken 8 en 9). U verduidelijkte dat u enkel voor het indienen van de klacht naar het districtscentrum terugreisde, en dat u daarbuiten nooit meer teruggekeerd was naar Khogyani (CGVS II p.6). Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uit uw verklaringen blijkt dat u ook nog voor het contacteren van de lokale leider J. Z. teruggereisd zou zijn naar Khogyani.

U situeerde deze reis in dezelfde periode als uw klachtneerlegging, nl. één maand tot drie maanden na uw aankomst in Jalalabad (CGVS I p.33; CGVS II p.24). Verder zou u altijd in Jalalabad gebleven zijn.

Uit uw overige verklaringen blijkt evenwel dat geen geloof kan worden gehecht aan het door u aangegeven tijds kader waarin u naar Jalalabad verhuisd zou zijn, en dit om twee redenen. Ten eerste vallen uw verklaringen onmogelijk overeen te stemmen met algemeen beschikbare informatie, wat maakt dat de geloofwaardigheid van uw beweerde recente herkomst en uw asielrelaas op onherstelbare wijze wordt ondermijnd. Toen u gevraagd werd naar incidenten die zich kort voor uw vertrek uit Markikhel dorp voordeden in Khogyani, vertelde u over een bomaanslag in de grote moskee van het districtscentrum. De inhoudelijke details die u over de aanslag vermeldde, stemmen overeen met internationale mediaberichten (zie vb TOLONews, Blast in Nangarhar Mosque Wounds 34 Civilians, 28 november 2014; Pajhwok, Casualties as Bomb Rocks Khogyani Mosque, 28 november 2014; Anadolu Agency, 30 Wounded as Bomb explodes in Afghanistan Mosque, 28 november 2014). Zo stelde u in lijn met deze mediaberichten dat de aanslag plaatsvond in de namiddag tijdens het vrijdaggebed in de grote moskee van Kaga (Khogyani), en dat de bom op de plaats van de mullah explodeerde toen deze een toespraak gaf (CGVS I p.21; CGVS II p.12-13). Aangezien de door u spontaan vermelde objectieve gegevens overeenstemmen met de mediaberichten, valt verwarring over een eventuele andere aanslag in een andere moskee definitief uit te sluiten. U zei dat u op het moment van deze aanslag ook zelf aanwezig was op de markt van het districtscentrum, en u beschreef kort uw persoonlijke ervaringen en waarnemingen op deze dag (CGVS I p.21; CGVS II p.12-13). Uw bewering dat u in hoogsteigen persoon aanwezig was in het districtscentrum ten tijde van de aanslag, valt echter onmogelijk te vereenzelvigen met beschikbare informatie. De verscheidene mediaberichten rapporteren eensluidend dat deze aanslag eind november 2014 plaatsvond. Volgens uw eigen verklaringen bevond u zich toen reeds ruim een jaar definitief in Jalalabad. Zoals hierboven opgemerkt, zei u dat u niet meer over en weer reisde tussen Jalalabad en Khogyani (CGVS II p.6). U kon dus onmogelijk op de markt aanwezig zijn ten tijde van de aanslag in de moskee, of u bevond zich in die periode toch niet in Jalalabad, in tegenstelling tot wat u met verklaringen en documenten trachtte aan te tonen. Merkwaardig is dat u de aanslag verkeerd in de tijd situeerde. U zei dat de aanslag van nu af ongeveer vier à vijf jaar geleden in de zomer plaatsvond, dus in 2012 of 2013 (CGVS I p.21; CGVS II p.13). De aanslag vond echter slechts drie jaar geleden plaats aan het einde van de herfst, en niet in de zomer. Dit wordt evenwel volledig overschaduwd door uw bewering dat u op dat moment in het districtscentrum aanwezig zou zijn geweest. Geconfronteerd met de opmerking dat dit onmogelijk is omdat u toen al, volgens uw eigen zeggen, naar Jalalabad verhuisd was, hield u vast aan uw bewering dat u zich tijdens de explosie bij een autohandelaar op de markt in Khogyani of elders bevond (CGVS II p.13). Louter vasthouden aan uw voorgaande verklaringen kan echter niet beschouwd worden als verklaring voor de vastgestelde onmogelijkheid. Bijgevolg stelt het CGVS vast dat u geen zicht biedt wanneer u het dorp precies verlaten zou hebben, en of u zich tijdens de aanslag in Khogyani dan wel in Jalalabad bevond.

Ten tweede stemmen uw verklaringen over uw verblijfplaats ten tijde van de laatste presidentsverkiezingen niet overeen met beschikbare informatie, én deze verklaringen zijn bovendien ook onderling tegenstrijdig. Zo zei u tijdens uw eerste gehoor dat u zich ten tijde van de verkiezingen tussen Abdullah Abdullah en Ashraf Ghani in het district Khogyani bevond. U wist dat er in diezelfde periode ook verkiezingen voor de provincieraad waren, en u vertelde dat de mensen uit uw regio niet gingen stemmen uit angst voor de taliban die propaganda had verspreid. U zei dat de mensen die in Jalalabad hadden gestemd moeilijkheden kregen (CGVS I p.20). Deze presidentsverkiezingen vonden in april 2014 plaats, met finale verkiezingen in juni 2014 (zie Independent Election Commission of Afghanistan, Timeline of 2014 Presidential and Provincial Council Elections; Wikipedia, Afghan Presidential Election 2014). Uit uw andere verklaringen en neergelegde documenten blijkt daarentegen dat u zich in april 2014 reeds ongeveer een half jaar definitief in Jalalabad zou hebben gevestigd, zónder dat u nog over en weer reisde naar Khogyani. Uw stelling dat u zich ten tijde van de verkiezingen in Khogyani bevond, druist dus opnieuw in tegen beschikbare informatie en uw andere verklaringen. Nog opmerkelijker is dat u tijdens uw tweede gehoor plots een andere versie van de feiten gaf. U zei tijdens uw tweede gehoor dat u zich ten tijde van de presidentsverkiezingen van Ashraf Ghani in Jalalabad stad bevond, en niet in Khogyani. Gevraagd hoe u die verkiezingen zelf ervaren had, antwoordde u dat men posters op de muren hing en dat er bijeenkomsten gehouden werden (CGVS II p.13-14). Toen u vervolgens gevraagd werd waarom u voordien dan gezegd had dat u zich tijdens de verkiezingen in Khogyani bevond, hield u zonder meer vast aan uw stelling dat u zich op dat moment in Jalalabad stad bevond (CGVS II p.13-14). Dit biedt evenwel geen enkele verheldering en kan dus niet beschouwd worden als afdoende verschoningsgrond. Het kan niet overtuigen dat u geen eenduidige verklaringen over uw verblijfplaats in deze periode kon afleggen gezien u deze verkiezingen toch bewust zou hebben meegemaakt.

Dat blijkt immers uit uw kennis over andere gebeurtenissen in het kader van de verkiezingen, zoals de door u beschreven bedreigingen door de taliban van mensen die gestemd hadden, het ophangen van posters in de stad, de gelijklopende provincieraadsverkiezingen, etc. De vaststelling dat u ernstig tegenstrijdige verklaringen aflegde, waaronder een versie van de feiten die onmogelijk in lijn kan zijn met beschikbare informatie, maakt dat aan uw verklaringen over uw verblijfplaatsen geen geloof kan worden gehecht.

Zoals hierboven gesteld, vereist het CGVS niet noodzakelijk dat u gebeurtenissen op abstracte en precieze wijze zou situeren in de tijd. Daarentegen mag redelijkerwijze wel verwacht worden dat een asielzoeker op coherente en waarachtige wijze weergeeft waar hij zich bevond ten tijde van gebeurtenissen die hij zelf uiteenzet. U biedt het CGVS geen zicht of u zich tijdens de aanslag in november 2014 en tijdens de verkiezingen in april en juni 2014 in Jalalabad dan wel in Khogyani of elders bevond. Zelfs in de veronderstelling dat waarachtig zou zijn dat u geruime tijd in Jalalabad zou verbleven hebben, en niet in uw herkomst dorp of elders, dan nog moet worden geoordeeld dat u het CGVS geen zicht geeft op de aard en de duur van dit beweerde verblijf in Jalalabad. Algemeen moet worden geoordeeld dat u het CGVS geen zicht biedt op de aard en de duur van uw verblijf zowel in Jalalabad, als in Khogyani als enige andere locatie. Bovendien blijkt uit de tegenstrijdigheden binnen uw verklaringen (zie ook infra) dat u het CGVS bewust trachtte te misleiden, wat op fundamentele wijze afbreuk doet aan de integriteit en geloofwaardigheid van uw verklaringen. Het CGVS kan dan ook op geen enkele basis een inschatting maken van uw reële situatie en verblijfplaats(en) voorafgaand aan uw vertrek uit Afghanistan. Er dient benadrukt te worden dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Er is slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht.

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweerde verblijfplaatsen voorafgaand aan uw vertrek uit Afghanistan, kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien u het CGVS geen zicht biedt op uw recente verblijfplaats(en), kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen bij deze verblijfplaatsen hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uw asielrelaas aangetast is door veelvuldige ernstige tegenstrijdigheden, wat op zijn beurt nogmaals benadrukt dat u het CGVS geen zicht biedt op uw reële persoonlijke en verblijfssituatie voorafgaand aan uw vertrek uit Afghanistan.

Ten eerste legde u tegenstrijdige verklaringen af over hoe de mullah uw familie verzocht om financiële steun te voorzien voor de taliban. Tijdens uw eerste gehoor zei u dat de mullah uw vader een brief bezorgde waarin de taliban om geld vroeg zodat ze munitie konden aankopen. De mullah had deze brief zelf ontvangen van de taliban en was verzocht hem door te geven aan uw vader (CGVS I p.26-27 en p.29). Tijdens uw eerste gehoor sprak u dan ook meermaals over een 'eerste' (toen uw broer vanuit Griekenland op verlof was in Afghanistan) en een 'tweede' dreigbrief (enkele maanden na de moord op uw vader en deze broer) (zie CGVS I p.23 en p.27). Tijdens uw tweede gehoor maakte u in dit verband geen melding meer van een brief en beschreef u de gebeurtenissen volstrekt anders. U zei dat de mullah u persoonlijk aansprak toen u zich langs de kant van een veld bevond. De mullah vroeg u mondeling om de taliban financieel te steunen zodat ze munitie konden aankopen. De mullah benaderde niemand anders van uw familie, ook uw vader niet, en oefende op geen enkele andere wijze druk uit op jullie. Toen u uitdrukkelijk gevraagd werd of de mullah jullie ooit een brief had bezorgd, antwoordde u ontkennend (CGVS II p.17-18). Geconfronteerd met de tegenstrijdigheden bleek u zich niet meer te kunnen herinneren over welke brief u dan verteld zou hebben. U refereerde enkel nog naar de dreigbrief die u in Jalalabad ontvangen zou hebben, maar u kon zich geen andere brief meer voor de geest halen omdat de feiten van enkele jaren geleden zouden dateren (CGVS II p.18). Zelfs al zouden de feiten van meerdere jaren geleden dateren, dan nog kan van u verwacht worden dat u hierover coherente verklaringen zou afleggen. Het is immers niet aannemelijk dat u zich de brief tijdens uw gehoor in april 2017 nog wel herinnerde, maar plots niet meer tijdens uw gehoor van augustus 2017, zelfs niet als er uitdrukkelijk naar gevraagd werd. Deze vaststellingen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten tweede werden meerdere tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen over het verloop van gebeurtenissen bij de ontvoering van uw broer. Zo zei u tijdens uw eerste gehoor dat uw broer twintig dagen in het dorp aanwezig was toen hij ontvoerd werd, en dat u zich op de dag van zijn ontvoering in Kaga bazar bevond. U vertelde dat u thuiskwam en dat uw vader zich luidop afvroeg waarom S. nog niet was thuisgekomen (CGVS I p.27). Tijdens uw tweede gehoor schetste u dan weer een heel ander verloop van gebeurtenissen. U zei dat uw broer reeds drie of vier maanden aanwezig was in het dorp alvorens hij ontvoerd werd, en dat u zich op de dag van zijn ontvoering bij een vriend van uw vader in het dorp Tarmay bevond. U situeerde Tarmay een uur en twintig minuten ver weg van Kaga bazar en verduidelijkte dat u die welbewuste dag niet in Kaga bazar was. U zei dat u thuiskwam en iedereen huilend aantrof, omdat iedereen al op de hoogte was van de ontvoering (CGVS II p.19-20; zie dorp 'Tarmi' op OCHA-kaart Khogyani). Beide weergaves van gebeurtenissen vallen niet met elkaar overeen te stemmen. Geconfronteerd met de opmerking dat u voordien een heel ander verloop van gebeurtenissen uiteengezet had, paste u uw verklaringen aan en zei u dat u zich die dag toch in Kaga bazar bevond. U zei dat het moeilijk is voor u om zich alles van de voorbije vier jaar volledig te herinneren (CGVS II p.20-21). Deze verklaring kan niet overtuigen aangezien het hier wel degelijk essentiële verschillen betreft, en aangezien de ontvoering van uw broer een kernelement uit uw asielrelaas is dat een acute impact op uw persoonlijke veiligheidssituatie had, en die van uw familie.

Ten derde legde u tegenstrijdige verklaringen af over het aantal dreig telefoons dat u ontving na de ontvoering van uw broer. U stelde bij uw eerste gehoor dat jullie na de ontvoering van S. vijf tot zes dreig telefoons van de taliban ontvingen waarin ze aandrongen om het losgeld te betalen (CGVS I p.31). Tijdens uw tweede gehoor zei u dan weer dat de taliban u slechts één keer had opgebeld, dat ze nadien nog gerinkeld hadden en dat u hen had teruggebeld (CGVS II p.21). Alweer verschilt het beeld dat u schetste volledig van uw vorige versie. Geconfronteerd met dit verschil in aantal telefoontjes hield u vast aan uw laatste verklaringen en voegde u eraan toe dat u zich niet kon herinneren hoeveel telefoongesprekken het waren (CGVS II p.21). Wederom kan deze verklaring niet beschouwd worden als verschoningsgrond omdat het een kernelement uit uw asielrelaas betreft. Het leven van uw broer hing af van het losgeld dat de taliban eiste, wat ze via de telefoon naar u communiceerden. Er kan dan ook redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zich concreet herinnert of de taliban u één of twee keer uit eigen beweging opgebeld had, dan wel vijf of zes keer.

Ten vierde stelt het CGVS vast dat uw relaas over de bedreigingen die u in Jalalabad ontving ernstig inconsistent is. Tijdens uw eerste gehoor vertelde u dat u twee of drie maanden na uw aankomst in Jalalabad een dreigbrief ontving. Twee jaar nadien werd u beschoten door onbekenden. U had geen idee waarom u beschoten was, maar uit uw verklaringen blijkt dat u vermoedde dat het iets met de taliban te maken kon hebben, omdat de moord op uw vader en broer het enige probleem was dat u ooit had meegemaakt. Vervolgens ontving u een dreig telefoon van de taliban (CGVS I p.27, p.34-35). Tijdens uw tweede gehoor daarentegen, situeerde u het ontvangen van de dreigbrief slechts één of anderhalve maand na uw aankomst in Jalalabad (CGVS II p.24). U zei dat u gedurende uw tweejarige verblijf in Jalalabad frequent dreig telefoons ontving waarin u gewaarschuwd werd dat u vandaag of morgen neergeschoten zou worden. U klaagde deze telefoons aan bij de overheid en veranderde van telefoonnummer, echter tevergeefs. Uiteindelijk werd u na twee jaar beschoten (CGVS II p.25-26). Het is merkwaardig dat u tijdens uw eerste gehoor volstrekt geen melding maakte van meerdere dreig telefoons, hoewel deze determinerend waren voor uw veiligheidssituatie in Jalalabad. Uw verklaring uit uw eerste gehoor dat u geen idee had waarom of door wie u beschoten werd, houdt geen steek indien in aanmerking wordt genomen dat u, volgens uw tweede gehoor, veelvuldig telefonisch door de taliban gewaarschuwd was dat u neergeschoten zou worden. Ook bij DVZ had u nergens melding gemaakt van de dreig telefoons die u in Jalalabad ontvangen zou hebben (zie vragenlijst DVZ, vraag 3.5). Nochtans had u bij het CGVS verklaard dat uw interview bij DVZ goed verlopen was en dat u er alle belangrijkste elementen van uw vlucht had kunnen vertellen (CGVS I p.3).

Ten vijfde werden ook ongerijmdheden vastgesteld binnen uw verklaringen aangaande uw adreswissel in Jalalabad, en de redenen daartoe. U had bij DVZ wel gezegd dat u in Jalalabad van de ene naar de andere wijk moest verhuizen (vraag 3.5), maar hiervan maakte u tijdens uw eerste gehoor bij het CGVS dan weer nergens melding. Integendeel, u vertelde enkel dat u wel eens binnen Jalalabad verhuisd was omdat de eigenaar uw huurwoning wenste te renoveren (CGVS I p.7). Het doet bevreemdend aan dat u tijdens uw eerste gehoor wel vertelde over deze onschuldige reden van uw verhuis, maar met geen woord repte over bedreigingen die aan de basis zouden liggen van uw adresverandering. Tijdens uw tweede gehoor zei u dan weer wel dat u wegens de bedreigingen van de taliban verhuisd was (CGVS II p.25). Geconfronteerd met de verschillen tussen uw verklaringen van uw eerste en tweede gehoor aangaande de reden van uw adreswissel, zei u dat u meerdere keren verhuisd was binnen Jalalabad.

Deze verklaring kan niet overtuigen omdat u even voordien uitdrukkelijk gevraagd was of er naast de bedreigingen nog een andere reden was waarom u verhuisd was, waarop u ontkennend had geantwoord (CGVS II p.25). Deze vaststelling toont aan dat u uw verklaringen op willekeurige wijze aanpaste naargelang de vragen. Samengenomen met de andere tegenstrijdigheden binnen uw asielrelaas, moet geconcludeerd worden dat aan uw relaas geen geloof kan worden gehecht.

Wat betreft de verdwijning van uw jongere broer B., dient het volgende opgemerkt te worden. U zei dat B. bij uw gezin in Jalalabad bleef wonen na uw vertrek uit Afghanistan. Enige tijd na uw vertrek vluchtte hij ook weg van het huis in Jalalabad wegens jullie problemen met de taliban. Hij liet uw vrouw en kinderen alleen achter, waarna zij terug in het dorp gingen wonen. Sindsdien hebben jullie nooit meer iets vernomen van B. (CGVS I p.6; CGVS II p.3). Uit bovenvermelde vaststellingen blijkt echter dat geen geloof kan worden gehecht aan de bedreigingen door de taliban, waardoor ook de door u aangehaalde aanleiding van de verdwijning van uw broer niet aannemelijk wordt geacht. Bovendien bleek uw asielrelaas ernstig aangetast te zijn door tegenstrijdigheden en ongerijmdheden, waardoor ook uw verklaringen over de verdwijning van B.–die louter blote beweringen zijn– niet zomaar voor waar aangenomen worden.

Ter staving van uw asielrelaas legde uw originele taskara neer, afgeleverd op 29 aqrab 1390 (20 november 2011) te Khogyani; een kopie van de taskara van uw vader, afgeleverd op 20 jawza 1391 (9 juni 2012) te Khogyani; een kopie van de taskara van uw broer S., afgeleverd op 29 aqrab 1390 (11 november 2011) te Khogyani; de originele tijdelijke Griekse verblijfskaart van S., afgeleverd op 20 februari 2012; het originele Griekse rijbewijs van S., afgeleverd op 17 september 2012; originele verzekeringsdocumenten van de Griekse verzekeringsmaatschappij Interamerican voor S., afgeleverd in oktober en september 2012; de originele visakaart van S., afgeleverd in 2010; een origineel Grieks identificatiedocument van S., afgeleverd in 2010; het originele Afghaanse rijbewijs van S., afgeleverd op 11 mei 2012 te Kabul; het originele vliegticket van S., voor een reis van Athene naar Kabul op 6 en 7 maart 2013; een kopie van het paspoort van S., afgeleverd op 20 januari 2010 door de Afghaanse ambassade te Brussel; negen originele foto's van S. en uw vader; de originele enveloppes waarin uw documenten naar u opgestuurd werden; en informatie in het Pashtu omtrent uw asielprocedure. Deze documenten staven uw identiteit en herkomst, evenals die van S. en uw vader. De documenten staven dat S. zich rond 2010 tot 2013 in Griekenland bevond en dat hij in maart 2013 naar Kabul reisde. Dit zijn gegevens die op zich niet betwist worden door het CGVS en die dan ook niets afdoen aan de gedane vaststellingen omtrent uw asielrelaas.

Verder diende u uw originele klachtneerlegging in, afgeleverd op 16 mizan 1392 (8 oktober 2013) te Nangarhar. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat in Afghanistan corruptie wijdverspreid is en dat allerlei documenten al dan niet tegen betaling verkregen kunnen worden. Dit maakt dat de bewijswaarde van het door u voorgelegde document ernstig gerelativeerd dient te worden. Bijgevolg kan dit stuk niet opwegen tegen de hierboven verzamelde veelvuldige blijken van ongeloofwaardigheid van de door u verklaarde vervolgingsproblemen. Tot slot legde u een kopie van de dreigbrief van de taliban neer, afgeleverd op 16 sonbola 1392 (7 september 2013) te Khogyani. Het is merkwaardig dat u verklaarde niet over een originele versie van deze brief te beschikken omdat de taliban het originele document zou bijhouden in haar rechtbank en u enkel een kopie bezorgd zou hebben (CGVS I. p.23-24). Wat hier ook van zij, een brief van deze aard kan evenwel door eenieder opgesteld worden, waardoor de bewijswaarde van dit stuk uitermate gering is. De bewijswaarde van de dreigbrief kan dan ook niet opwegen tegen de vaststellingen omtrent uw asielrelaas. Aan door een asielzoeker bijgebrachte documenten kan bovendien slechts bewijswaarde worden toegekend voor zover deze documenten gepaard gaan met geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Ook deze documenten werpen dus geen ander licht op de gedane vaststellingen van het CGVS.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming volgens art. 48/4, §2, a) of b) van de Belgische Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een

burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens uw eerste gehoor nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw werkelijke verblijfplaatsen (CGVS I p.2). U werd erop gewezen dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt (CGVS I p.2). Aan het begin van uw tweede gehoor werd u nogmaals gewezen op het belang de waarheid te spreken (CGVS II p.2).

U werd in de loop van uw gehoor uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat u tegenstrijdige verklaringen had afgelegd over uw verblijfplaats ten tijde van de verkiezingen (CGVS II p.14). U werd ook geconfronteerd met de opmerking dat uw verklaringen over uw verblijfplaats tijdens de aanslag in de moskee niet overeenstemt met uw andere verklaringen, noch met beschikbare bronnen (CGVS II p.13). Zoals hierboven gesteld, hield u na confrontaties zonder meer vast aan uw meest recente verklaringen, maar bood u voor geen van beide vaststellingen enige verheldering of afdoende verschoningsgrond, waardoor u het het CGVS onmogelijk maakt uw reële (verblijfs)situatie in Afghanistan in te schatten.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Ondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

*"het artikel 1, par. A, al. 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 ;
de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;
de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 49, 49/2 en volgende, artikel 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, alsmede de uitvoeringsbesluiten van de Wet van 15 december 1980;"*

Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan vervolging vanwege de taliban nu zijn vader en broer door hen gedood werden en verzoeker zelf door hen bedreigd werd. Verzoeker heeft aldus een ernstige vrees voor vervolging. Verzoeker vraagt dus de erkenning als vluchteling.

De bestreden beslissing hecht geen geloof aan de verblijfplaatsen van verzoeker in Afghanistan voorafgaand aan zijn vertrek uit het land, waardoor geen duidelijke inschatting kan gemaakt worden van de vrees voor vervolging of nood aan subsidiaire bescherming.

Er wordt echter voorbijgegaan aan de verklaring van verzoeker waarbij deze mededeelt dat zijn vrouw en kinderen bij schoonfamilie in het dorp Markikhel, district Sherzad, provincie Nangarhar wonen. Verzoeker verklaart dat hij geboren is in het dorp Markikhel en dat hij daar het grootste deel van zijn leven gewoond heeft, hetgeen op zich niet betwist wordt. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker geen zicht biedt in welke periode hij van het dorp Markikhel naar de stad Jalalabad zou verhuisd zijn. *In casu* is deze opmerking niet relevant. Verzoeker geeft aan dat hij afkomstig is uit Markikhel en dat zijn gezin daar woont. Het is dus niet relevant om aan te tonen wanneer verzoeker precies in Jalalabad heeft gewoond, nu de nood aan subsidiaire bescherming van verzoeker getoetst dient te worden aan zijn herkomstregio (Markikhel, Sherzad, Nangarhar) en aan de regio waar verzoeker zich opnieuw zal vestigen, in geval van terugkeer naar Afghanistan, met name in Markikhel bij zijn gezin.

Er is geen betwisting dat verzoeker afkomstig is uit Markikhel.

De tegenstrijdigheden in het relaas van verzoeker doen geen afbreuk aan de kern van zijn relaas, met name het feit dat zijn vader en broer gedood werden door de taliban, reden waarom verzoeker zijn land van herkomst is ontvlucht.

Het is daarnaast duidelijk dat verzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals omschreven in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoeker verwijst naar artikel 48/4, § 1, van de Vreemdelingenwet en laat gelden dat hij afkomstig is uit de provincie Nangarhar. Ten aanzien van de provincie Nangarhar wordt subsidiaire bescherming aanbevolen. Verzoeker roept dan ook de subsidiaire bescherming in omwille van zijn afkomst uit een onveilig gebied in Afghanistan.

De bestreden beslissing kan tot gevolg hebben dat verzoeker zou worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren, waar zijn meest elementaire mensenrechten in gevaar komen.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. De bestreden beslissing motiveert terecht dat verzoeker de aangehaalde vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt. De Raad stelt immers vast dat hij met zijn betoog in het verzoekschrift de omstandige motivering van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stelt.

Hij ontkent slechts de vaststelling dat er belangrijke indicaties zijn om te twijfelen aan zijn recente herkomst en volhardt dat het onbetwist is dat hij uit Mirakhel afkomstig is. Verzoekers algemeen betoog, is onvoldoende zwaarwichtig om de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

Na lezing van het administratief dossier wordt de commissaris-generaal bijgetreden dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt waar en onder welke omstandigheden hij heeft verbleven voor de komst naar België.

De herhaling dat hij volhardt in vluchtmotieven, doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen dat er geen geloof kan worden gehecht aan de regio van waaruit verzoeker zou zijn gevlucht door deze problemen. Dit ondergraaft dan ook de geloofwaardigheid van de problemen die verzoeker er zou hebben gekend.

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, overgenomen door de Raad als volgt:

“Uit uw verklaringen voor het CGVS blijkt dat u uw land ontvluchtte wegens vrees voor de taliban die uw vader en broer S. gedood heeft. Na grondig onderzoek van uw asielaanvraag dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken en dit omwille van onderstaande redenen.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust en het belang de waarheid te vertellen (zie gehoorverslag CGVS I p.2; CGVS II p.2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen in Afghanistan voorafgaand aan uw vertrek uit het land. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat u het CGVS geen zicht biedt in welke periode u van het dorp Markikhel naar de stad Jalalabad verhuisd zou zijn. U zei dat u kort na de moord op uw vader en broer naar Jalalabad verhuisde (CGVS I p.27) en dat u dus de laatste twee jaar voor uw vertrek uit Afghanistan samen met uw gezin in Jalalabad woonde (zie verklaring DVZ, vraag 10; CGVS I p.34; CGVS II p.6). U staat uw bewering omtrent de periode van uw verhuis met documenten die gerelateerd zijn aan uw vervolgingsrelaas. U zei immers dat u ongeveer een maand of anderhalve maand na uw aankomst in Jalalabad een dreigbrief van de taliban ontving, waarna u naar het districtscentrum van Khogyani reisde om klacht in te dienen over de bedreigingen (CGVS II p.24-25).

De door u neergelegde dreigbrief en klachtbrief dateren respectievelijk van 16 sonbola 1392 (7 september 2013) en 16 mizan 1392 (8 oktober 2013), waaruit blijkt dat u zich -volgens uw relaas en documenten- in deze periode definitief in Jalalabad gevestigd zou hebben (zie stukken 8 en 9).

U verduidelijkte dat u enkel voor het indienen van de klacht naar het districtscentrum terugreisde, en dat u daarbuiten nooit meer teruggekeerd was naar Khogyani (CGVS II p.6). Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uit uw verklaringen blijkt dat u ook nog voor het contacteren van de lokale leider J. Z. teruggereisd zou zijn naar Khogyani. U situeerde deze reis in dezelfde periode als uw klachtnaerlegging, nl. één maand tot drie maanden na uw aankomst in Jalalabad (CGVS I p.33; CGVS II p.24). Verder zou u altijd in Jalalabad gebleven zijn.

Uit uw overige verklaringen blijkt evenwel dat geen geloof kan worden gehecht aan het door u aangegeven tijds kader waarin u naar Jalalabad verhuisd zou zijn, en dit om twee redenen. Ten eerste vallen uw verklaringen onmogelijk overeen te stemmen met algemeen beschikbare informatie, wat maakt dat de geloofwaardigheid van uw beweerde recente herkomst en uw asielrelaas op onherstelbare wijze wordt ondermijnd. Toen u gevraagd werd naar incidenten die zich kort voor uw vertrek uit Markikhel dorp voordeden in Khogyani, vertelde u over een bomaanslag in de grote moskee van het districtscentrum. De inhoudelijke details die u over de aanslag vermeldde, stemmen overeen met internationale mediaberichten (zie vb TOLONews, Blast in Nangarhar Mosque Wounds 34 Civilians, 28 november 2014; Pajhwok, Casualties as Bomb Rocks Khogyani Mosque, 28 november 2014; Anadolu Agency, 30 Wounded as Bomb explodes in Afghanistan Mosque, 28 november 2014). Zo stelde u in lijn met deze mediaberichten dat de aanslag plaatsvond in de namiddag tijdens het vrijdaggebed in de grote moskee van Kaga (Khogyani), en dat de bom op de plaats van de mullah explodeerde toen deze een toespraak gaf (CGVS I p.21; CGVS II p.12-13). Aangezien de door u spontaan vermelde objectieve gegevens overeenstemmen met de mediaberichten, valt verwarring over een eventuele andere aanslag in een andere moskee definitief uit te sluiten. U zei dat u op het moment van deze aanslag ook zelf aanwezig was op de markt van het districtscentrum, en u beschreef kort uw persoonlijke ervaringen en waarnemingen op deze dag (CGVS I p.21; CGVS II p.12-13). Uw bewering dat u in hoogsteigen persoon aanwezig was in het districtscentrum ten tijde van de aanslag, valt echter onmogelijk te vereenzelvigen met beschikbare informatie. De verscheidene mediaberichten rapporteren eensluidend dat deze aanslag eind november 2014 plaatsvond. Volgens uw eigen verklaringen bevond u zich toen reeds ruim een jaar definitief in Jalalabad. Zoals hierboven opgemerkt, zei u dat u niet meer over en weer reisde tussen Jalalabad en Khogyani (CGVS II p.6). U kon dus onmogelijk op de markt aanwezig zijn ten tijde van de aanslag in de moskee, of u bevond zich in die periode toch niet in Jalalabad, in tegenstelling tot wat u met verklaringen en documenten trachtte aan te tonen. Merkwaardig is dat u de aanslag verkeerd in de tijd situeerde. U zei dat de aanslag van nu af ongeveer vier à vijf jaar geleden in de zomer plaatsvond, dus in 2012 of 2013 (CGVS I p.21; CGVS II p.13). De aanslag vond echter slechts drie jaar geleden plaats aan het einde van de herfst, en niet in de zomer. Dit wordt evenwel volledig overschaduwd door uw bewering dat u op dat moment in het districtscentrum aanwezig zou zijn geweest. Geconfronteerd met de opmerking dat dit onmogelijk is omdat u toen al, volgens uw eigen zeggen, naar Jalalabad verhuisd was, hield u vast aan uw bewering dat u zich tijdens de explosie bij een autohandelaar op de markt in Khogyani of elders bevond (CGVS II p.13). Louter vasthouden aan uw voorgaande verklaringen kan echter niet beschouwd worden als verklaring voor de vastgestelde onmogelijkheid. Bijgevolg stelt het CGVS vast dat u geen zicht biedt wanneer u het dorp precies verlaten zou hebben, en of u zich tijdens de aanslag in Khogyani dan wel in Jalalabad bevond.

Ten tweede stemmen uw verklaringen over uw verblijfplaats ten tijde van de laatste presidentsverkiezingen niet overeen met beschikbare informatie, én deze verklaringen zijn bovendien ook onderling tegenstrijdig. Zo zei u tijdens uw eerste gehoor dat u zich ten tijde van de verkiezingen tussen Abdullah Abdullah en Ashraf Ghani in het district Khogyani bevond. U wist dat er in diezelfde periode ook verkiezingen voor de provincieraad waren, en u vertelde dat de mensen uit uw regio niet gingen stemmen uit angst voor de taliban die propaganda had verspreid. U zei dat de mensen die in Jalalabad hadden gestemd moeilijkheden kregen (CGVS I p.20). Deze presidentsverkiezingen vonden in april 2014 plaats, met finale verkiezingen in juni 2014 (zie Independent Election Commission of Afghanistan, Timeline of 2014 Presidential and Provincial Council Elections; Wikipedia, Afghan Presidential Election 2014). Uit uw andere verklaringen en neergelegde documenten blijkt daarentegen dat u zich in april 2014 reeds ongeveer een half jaar definitief in Jalalabad zou hebben gevestigd, zónder dat u nog over en weer reisde naar Khogyani. Uw stelling dat u zich ten tijde van de verkiezingen in Khogyani bevond, druist dus opnieuw in tegen beschikbare informatie en uw andere verklaringen. Nog opmerkelijker is dat u tijdens uw tweede gehoor plots een andere versie van de feiten gaf. U zei tijdens uw tweede gehoor dat u zich ten tijde van de presidentsverkiezingen van Ashraf Ghani in Jalalabad stad bevond, en niet in Khogyani. Gevraagd hoe u die verkiezingen zelf ervaren had, antwoordde u dat men posters op de muren hing en dat er bijeenkomsten gehouden werden (CGVS II p.13-14). Toen u vervolgens gevraagd werd waarom u voordien dan gezegd had dat u zich tijdens de verkiezingen in Khogyani bevond, hield u zonder meer vast aan uw stelling dat u zich op dat moment in Jalalabad stad bevond (CGVS II p.13-14).

Dit biedt evenwel geen enkele verheldering en kan dus niet beschouwd worden als afdoende verschoningsgrond. Het kan niet overtuigen dat u geen eenduidige verklaringen over uw verblijfplaats in deze periode kon afleggen gezien u deze verkiezingen toch bewust zou hebben meegemaakt. Dat blijkt immers uit uw kennis over andere gebeurtenissen in het kader van de verkiezingen, zoals de door u beschreven bedreigingen door de taliban van mensen die gestemd hadden, het ophangen van posters in de stad, de gelijklopende provincieraadsverkiezingen, etc. De vaststelling dat u ernstig tegenstrijdige verklaringen aflegde, waaronder een versie van de feiten die onmogelijk in lijn kan zijn met beschikbare informatie, maakt dat aan uw verklaringen over uw verblijfplaatsen geen geloof kan worden gehecht.

Zoals hierboven gesteld, vereist het CGVS niet noodzakelijk dat u gebeurtenissen op abstracte en precieze wijze zou situeren in de tijd. Daarentegen mag redelijkerwijze wel verwacht worden dat een asielzoeker op coherente en waarachtige wijze weergeeft waar hij zich bevond ten tijde van gebeurtenissen die hij zelf uiteenzet. U biedt het CGVS geen zicht of u zich tijdens de aanslag in november 2014 en tijdens de verkiezingen in april en juni 2014 in Jalalabad dan wel in Khogyani of elders bevond. Zelfs in de veronderstelling dat waarachtig zou zijn dat u geruime tijd in Jalalabad zou verbleven hebben, en niet in uw herkomst dorp of elders, dan nog moet worden geoordeeld dat u het CGVS geen zicht geeft op de aard en de duur van dit beweerde verblijf in Jalalabad. Algemeen moet worden geoordeeld dat u het CGVS geen zicht biedt op de aard en de duur van uw verblijf zowel in Jalalabad, als in Khogyani als enige andere locatie. Bovendien blijkt uit de tegenstrijdigheden binnen uw verklaringen (zie ook infra) dat u het CGVS bewust trachtte te misleiden, wat op fundamentele wijze afbreuk doet aan de integriteit en geloofwaardigheid van uw verklaringen. Het CGVS kan dan ook op geen enkele basis een inschatting maken van uw reële situatie en verblijfplaats(en) voorafgaand aan uw vertrek uit Afghanistan. Er dient benadrukt te worden dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Er is slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofdte van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht.

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweerde verblijfplaatsen voorafgaand aan uw vertrek uit Afghanistan, kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien u het CGVS geen zicht biedt op uw recente verblijfplaats(en), kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen bij deze verblijfplaatsen hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uw asielrelaas aangetast is door veelvuldige ernstige tegenstrijdigheden, wat op zijn beurt nogmaals benadrukt dat u het CGVS geen zicht biedt op uw reële persoonlijke en verblijfsituatie voorafgaand aan uw vertrek uit Afghanistan.

Ten eerste legde u tegenstrijdige verklaringen af over hoe de mullah uw familie verzocht om financiële steun te voorzien voor de taliban. Tijdens uw eerste gehoor zei u dat de mullah uw vader een brief bezorgde waarin de taliban om geld vroeg zodat ze munitie konden aankopen. De mullah had deze brief zelf ontvangen van de taliban en was verzocht hem door te geven aan uw vader (CGVS I p.26-27 en p.29). Tijdens uw eerste gehoor sprak u dan ook meermaals over een 'eerste' (toen uw broer vanuit Griekenland op verlof was in Afghanistan) en een 'tweede' dreigbrief (enkele maanden na de moord op uw vader en deze broer) (zie CGVS I p.23 en p.27). Tijdens uw tweede gehoor maakte u in dit verband geen melding meer van een brief en beschreef u de gebeurtenissen volstrekt anders. U zei dat de mullah u persoonlijk aansprak toen u zich langs de kant van een veld bevond. De mullah vroeg u mondeling om de taliban financieel te steunen zodat ze munitie konden aankopen. De mullah benaderde niemand anders van uw familie, ook uw vader niet, en oefende op geen enkele andere wijze druk uit op jullie. Toen u uitdrukkelijk gevraagd werd of de mullah jullie ooit een brief had bezorgd, antwoordde u ontkennend (CGVS II p.17-18). Geconfronteerd met de tegenstrijdigheden bleek u zich niet meer te kunnen herinneren over welke brief u dan verteld zou hebben. U refereerde enkel nog naar de dreigbrief die u in Jalalabad ontvangen zou hebben, maar u kon zich geen andere brief meer voor de geest halen omdat de feiten van enkele jaren geleden zouden dateren (CGVS II p.18). Zelfs al zouden de feiten van meerdere jaren geleden dateren, dan nog kan van u verwacht worden dat u hierover coherente verklaringen zou afleggen. Het is immers niet aannemelijk dat u zich de brief tijdens uw gehoor in april 2017 nog wel herinnerde, maar plots niet meer tijdens uw gehoor van augustus 2017, zelfs niet als er uitdrukkelijk naar gevraagd werd. Deze vaststellingen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten tweede werden meerdere tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen over het verloop van gebeurtenissen bij de ontvoering van uw broer. Zo zei u tijdens uw eerste gehoor dat uw broer twintig dagen in het dorp aanwezig was toen hij ontvoerd werd, en dat u zich op de dag van zijn ontvoering in Kaga bazar bevond. U vertelde dat u thuiskwam en dat uw vader zich luidop afvroeg waarom S. nog niet was thuisgekomen (CGVS I p.27). Tijdens uw tweede gehoor schetste u dan weer een heel ander verloop van gebeurtenissen. U zei dat uw broer reeds drie of vier maanden aanwezig was in het dorp alvorens hij ontvoerd werd, en dat u zich op de dag van zijn ontvoering bij een vriend van uw vader in het dorp Tarmay bevond. U situeerde Tarmay een uur en twintig minuten ver weg van Kaga bazar en verduidelijkte dat u die welbewuste dag niet in Kaga bazar was. U zei dat u thuiskwam en iedereen huilend aantrof, omdat iedereen al op de hoogte was van de ontvoering (CGVS II p.19-20; zie dorp 'Tarmi' op OCHA-kaart Khogyani). Beide weergaves van gebeurtenissen vallen niet met elkaar overeen te stemmen. Geconfronteerd met de opmerking dat u voordien een heel ander verloop van gebeurtenissen uiteengezet had, paste u uw verklaringen aan en zei u dat u zich die dag toch in Kaga bazar bevond. U zei dat het moeilijk is voor u om zich alles van de voorbije vier jaar volledig te herinneren (CGVS II p.20-21). Deze verklaring kan niet overtuigen aangezien het hier wel degelijk essentiële verschillen betreft, en aangezien de ontvoering van uw broer een kernelement uit uw asielrelaas is dat een acute impact op uw persoonlijke veiligheidssituatie had, en die van uw familie.

Ten derde legde u tegenstrijdige verklaringen af over het aantal dreig telefoons dat u ontving na de ontvoering van uw broer. U stelde bij uw eerste gehoor dat jullie na de ontvoering van S. vijf tot zes dreig telefoons van de taliban ontvingen waarin ze aandrongen om het losgeld te betalen (CGVS I p.31). Tijdens uw tweede gehoor zei u dan weer dat de taliban u slechts één keer had opgebeld, dat ze nadien nog gerinkeld hadden en dat u hen had teruggebeld (CGVS II p.21). Alweer verschilt het beeld dat u schetste volledig van uw vorige versie. Geconfronteerd met dit verschil in aantal telefoontjes hield u vast aan uw laatste verklaringen en voegde u eraan toe dat u zich niet kon herinneren hoeveel telefoongesprekken het waren (CGVS II p.21). Wederom kan deze verklaring niet beschouwd worden als verschoningsgrond omdat het een kernelement uit uw asielrelaas betreft. Het leven van uw broer hing af van het losgeld dat de taliban eiste, wat ze via de telefoon naar u communiceerden. Er kan dan ook redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zich concreet herinnert of de taliban u één of twee keer uit eigen beweging opgebeld had, dan wel vijf of zes keer.

Ten vierde stelt het CGVS vast dat uw relaas over de bedreigingen die u in Jalalabad ontving ernstig inconsistent is. Tijdens uw eerste gehoor vertelde u dat u twee of drie maanden na uw aankomst in Jalalabad een dreigbrief ontving. Twee jaar nadien werd u beschoten door onbekenden. U had geen idee waarom u beschoten was, maar uit uw verklaringen blijkt dat u vermoedde dat het iets met de taliban te maken kon hebben, omdat de moord op uw vader en broer het enige probleem was dat u ooit had meegemaakt. Vervolgens ontving u een dreig telefoon van de taliban (CGVS I p.27, p.34-35). Tijdens uw tweede gehoor daarentegen, situeerde u het ontvangen van de dreigbrief slechts één of anderhalve maand na uw aankomst in Jalalabad (CGVS II p.24). U zei dat u gedurende uw tweejarige verblijf in Jalalabad frequent dreig telefoons ontving waarin u gewaarschuwd werd dat u vandaag of morgen neergeschoten zou worden. U klaagde deze telefoons aan bij de overheid en veranderde van telefoonnummer, echter tevergeefs. Uiteindelijk werd u na twee jaar beschoten (CGVS II p.25-26). Het is merkwaardig dat u tijdens uw eerste gehoor volstrekt geen melding maakte van meerdere dreig telefoons, hoewel deze determinerend waren voor uw veiligheidssituatie in Jalalabad. Uw verklaring uit uw eerste gehoor dat u geen idee had waarom of door wie u beschoten werd, houdt geen steek indien in aanmerking wordt genomen dat u, volgens uw tweede gehoor, veelvuldig telefonisch door de taliban gewaarschuwd was dat u neergeschoten zou worden. Ook bij DVZ had u nergens melding gemaakt van de dreig telefoons die u in Jalalabad ontvangen zou hebben (zie vragenlijst DVZ, vraag 3.5). Nochtans had u bij het CGVS verklaard dat uw interview bij DVZ goed verlopen was en dat u er alle belangrijkste elementen van uw vlucht had kunnen vertellen (CGVS I p.3).

Ten vijfde werden ook ongerijmdheden vastgesteld binnen uw verklaringen aangaande uw adreswissel in Jalalabad, en de redenen daartoe. U had bij DVZ wel gezegd dat u in Jalalabad van de ene naar de andere wijk moest verhuizen (vraag 3.5), maar hiervan maakte u tijdens uw eerste gehoor bij het CGVS dan weer nergens melding. Integendeel, u vertelde enkel dat u wel eens binnen Jalalabad verhuisd was omdat de eigenaar uw huurwoning wenste te renoveren (CGVS I p.7).

Het doet bevreemdend aan dat u tijdens uw eerste gehoor wel vertelde over deze onschuldige reden van uw verhuis, maar met geen woord repte over bedreigingen die aan de basis zouden liggen van uw adresverandering. Tijdens uw tweede gehoor zei u dan weer wel dat u wegens de bedreigingen van de taliban verhuisd was (CGVS II p.25).

Geconfronteerd met de verschillen tussen uw verklaringen van uw eerste en tweede gehoor aangaande de reden van uw adreswissel, zei u dat u meerdere keren verhuisd was binnen Jalalabad. Deze verklaring kan niet overtuigen omdat u even voordien uitdrukkelijk gevraagd was of er naast de bedreigingen nog een andere reden was waarom u verhuisd was, waarop u ontkennend had geantwoord (CGVS II p.25). Deze vaststelling toont aan dat u uw verklaringen op willekeurige wijze aanpaste naargelang de vragen. Samengenomen met de andere tegenstrijdigheden binnen uw asielrelaas, moet geconcludeerd worden dat aan uw relaas geen geloof kan worden gehecht.

Wat betreft de verdwijning van uw jongere broer B., dient het volgende opgemerkt te worden. U zei dat B. bij uw gezin in Jalalabad bleef wonen na uw vertrek uit Afghanistan. Enige tijd na uw vertrek vluchtte hij ook weg van het huis in Jalalabad wegens jullie problemen met de taliban. Hij liet uw vrouw en kinderen alleen achter, waarna zij terug in het dorp gingen wonen. Sindsdien hebben jullie nooit meer iets vernomen van B. (CGVS I p.6; CGVS II p.3). Uit bovenvermelde vaststellingen blijkt echter dat geen geloof kan worden gehecht aan de bedreigingen door de taliban, waardoor ook de door u aangehaalde aanleiding van de verdwijning van uw broer niet aannemelijk wordt geacht. Bovendien bleek uw asielrelaas ernstig aangetast te zijn door tegenstrijdigheden en ongerijmdheden, waardoor ook uw verklaringen over de verdwijning van B.–die louter blote beweringen zijn– niet zomaar voor waar aangenomen worden.

Ter staving van uw asielrelaas legde uw originele taskara neer, afgeleverd op 29 aqrab 1390 (20 november 2011) te Khogyani; een kopie van de taskara van uw vader, afgeleverd op 20 jawza 1391 (9 juni 2012) te Khogyani; een kopie van de taskara van uw broer S., afgeleverd op 29 aqrab 1390 (11 november 2011) te Khogyani; de originele tijdelijke Griekse verblijfskaart van S., afgeleverd op 20 februari 2012; het originele Griekse rijbewijs van S., afgeleverd op 17 september 2012; originele verzekeringsdocumenten van de Griekse verzekeringsmaatschappij Interamerican voor S., afgeleverd in oktober en september 2012; de originele visakaart van S., afgeleverd in 2010; een origineel Grieks identificatiedocument van S., afgeleverd in 2010; het originele Afghaanse rijbewijs van S., afgeleverd op 11 mei 2012 te Kabul; het originele vliegticket van S., voor een reis van Athene naar Kabul op 6 en 7 maart 2013; een kopie van het paspoort van S., afgeleverd op 20 januari 2010 door de Afghaanse ambassade te Brussel; negen originele foto's van S. en uw vader; de originele enveloppes waarin uw documenten naar u opgestuurd werden; en informatie in het Pashtu omtrent uw asielprocedure. Deze documenten staven uw identiteit en herkomst, evenals die van S. en uw vader. De documenten staven dat S. zich rond 2010 tot 2013 in Griekenland bevond en dat hij in maart 2013 naar Kabul reisde. Dit zijn gegevens die op zich niet betwist worden door het CGVS en die dan ook niets afdoen aan de gedane vaststellingen omtrent uw asielrelaas.

Verder diende u uw originele klachtneerlegging in, afgeleverd op 16 mizan 1392 (8 oktober 2013) te Nangarhar. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat in Afghanistan corruptie wijdverspreid is en dat allerlei documenten al dan niet tegen betaling verkregen kunnen worden. Dit maakt dat de bewijswaarde van het door u voorgelegde document ernstig gerelativeerd dient te worden. Bijgevolg kan dit stuk niet opwegen tegen de hierboven verzamelde veelvuldige blijken van ongeloofwaardigheid van de door u verklaarde vervolgingsproblemen. Tot slot legde u een kopie van de dreigbrief van de taliban neer, afgeleverd op 16 sonbola 1392 (7 september 2013) te Khogyani. Het is merkwaardig dat u verklaarde niet over een originele versie van deze brief te beschikken omdat de taliban het originele document zou bijhouden in haar rechtbank en u enkel een kopie bezorgd zou hebben (CGVS I. p.23-24). Wat hier ook van zij, een brief van deze aard kan evenwel door eenieder opgesteld worden, waardoor de bewijswaarde van dit stuk uitermate gering is. De bewijswaarde van de dreigbrief kan dan ook niet opwegen tegen de vaststellingen omtrent uw asielrelaas. Aan door een asielzoeker bijgebrachte documenten kan bovendien slechts bewijswaarde worden toegekend voor zover deze documenten gepaard gaan met geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Ook deze documenten werpen dus geen ander licht op de gedane vaststellingen van het CGVS."

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde motieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het feit dat verzoeker de beweerde recente herkomst uit Mirakhel, in het district Sherzad, in de provincie Nangarhar in Afghanistan niet aannemelijk maakt, maakt hij evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie aldaar.

Met betrekking tot de vraag of verzoeker bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, kan een loutere verwijzing naar een Afghaanse nationaliteit en naar een voorgehouden, maar niet aangetoonde regio van herkomst niet volstaan.

Het is immers in de eerste plaats aan verzoeker om tijdens de procedure zijn recente herkomst aannemelijk te maken. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker hierin manifest faalt. Het komt de Raad niet toe om te speculeren over de verblijfplaats van verzoeker voor de komst naar België, noch over het element of verzoeker afkomstig is uit een regio waar geen risico aanwezig is, te meer daar verzoeker op dit punt uitdrukkelijk en herhaaldelijk werd aangesproken tijdens de persoonlijke onderhouds en dus veelvuldig de kans heeft gekregen de nodige relevante elementen aan te brengen. De Raad kan hieruit enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat er in Afghanistan geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar dit land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend negentien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP